

A francia adósságok törlesztésére Amerika kedvezőbb feltételeket ajánl, mint amilyeneket Caillauxnak ajánlott.

Páris, november 14. (Wolff.) A Journal jelenti: A párisi amerikai nagykövet az adósság szabályozása ügyében kedvezőbb feltételeket közül Painlevé miniszterelnökkel, mint amilyen feltételeket Washingtoni tartózkodása során Caillauxnak nyújtottak volt át. Ezeknek az új javaslatoknak alapján most tárgyalások folynak a francia és amerikai kormány között. A Journal értesülése szerint Painlevé miniszterelnök, mielőtt lehetséges, Londonba utazik, hogy az adósságok kérdésében Angliával is tárgyalásba bocsátkozzék.

Tizenkilenc pályázatot nyújtottak be az ülnöki, aljegyzői és fogalmazói állásra.

Szombat déli tizenkét órakor járt le annak a pályázatnak a határideje, amelyet a polgármester írt ki a városnál megüresedett árvaszéki ülnöki állásra és az ülnöki állás betöltésével esetleg megüresedő aljegyzői és fogalmazói állásokra. Régi jó szokás szerint a terminus utolsó pillanatában adták be a pályázók kérvényeiket a főispáni hivatalba, de azért nem késelt el senki, mert mire a városháza toronyórája elűltte a tizenkét órát, benn volt már minden pályázat.

Az ülnöki állásra ötven pályáztak. Igaz ugyan, hogy kezdetben úgy látszott, mintha legalább nyolcan szállnának sikra azért az állásért, sikra is szállottak, talán még nyolcnál is többen, mivel azonban a korteskedés során már kiderült, hogy kinek lehet reménye, a reménytelenek még idejekorán visszavonultak a biztos bukás előtt. A pályázatok időrendi sorrendben a következőképen futottak be: Dr. Csörke

Miklós aljegyző 17 évi, dr. Kamocsay György községi bíró három évi, dr. Rack Kálmán aljegyző hat évi, dr. Horváth Lajos aljegyző hat évi és dr. Széll Béla hét évi szolgálattal.

Az aljegyzői állás reflektánsai a következők:

Dr. Kinsburg Béla 12, dr. Jdanossy György 13, dr. Hammer Fidél 5, dr. Róth Dezső 6, dr. Szabó Géza 14, dr. Széll Béla 7 és dr. Netter Tibor 5 évi szolgálattal.

A fogalmazói állásra pályáztak: Dr. Vitéz Gombos József 7, dr. Kinsburg Béla 12, dr. Hammer Fidél 5, Scultéthy István 3, Blacsy Béla 4, dr. Széll Béla 7 és dr. Vicsay Emil 7 évi szolgálattal.

A választás a november 25-én tartandó közgyűlésen lesz. Az eredmény egyelőre nagyon bizonytalan — mert az erőviszonyok teljesen ismeretlenek. A küzdelem hevesnek ígérkezik, mint mindig.

Kedden ismét megkezdődnek a nagyjelentőségű munkáselőadások.

Ebben az évben is egyetemi tanárok, művészek, írók, tudósok, szakemberek tartanak előadásokat a Munkásotthonban.

Néhány éve jelentős lépésekkel halad előre a szegedi munkásnevelés. Olyan előadásorozatot szervezett meg a szegedi szervezeti munkásság vezérőse, amelyre még sehol sem volt példa a városban. Az elmúlt évben minden illetékes körben határozott ismeréssel beszélték a lebonyolított előadásokról, amely igen jelentős eredményekkel végződött, az egyetemi tanárok megjelentek a munkások között és a különböző előadások a tiszta tudomány, kultúra és haladás jegyében szóltak.

Az elmúlt év sikere után nem hallgat el ez az akció ebben az évben sem, sőt fokozott erővel és anyaggal indul tovább, hiszen a munkásmozgalomnak egyik legfontosabb része a tanítás, a tanulás. Az előadásorozat már

kedden veszi kezdetét a munkásotthon helyiségében. A hónapokon át tartó ciklus alatt egyetemi tanárok, tudósok, költők, művészek és szakemberek tartanak a legkülönbözőbb témákról előadást. A ciklusban felölelik az előadók a kulturális fejlődés egész anyagát.

A kedden este kezdődő ciklus programja november hónapra a következő:

Tizenhetedikén, kedden dr. Hadr Alfréd egyetemi tanár: A csillagok útja. 20-án, pénteken Kolacsovski Lajos: A föld és az élet története. 24-én, kedden dr. Szentpéteri Zsigmond egyetemi tanár: A tűzhányó hegyekről. 27-én, pénteken dr. Gelei József egyetemi tanár: Származástani kérdésekről.

Az előadásokat minden kedden és pénteken

este hét órától nyolcig tartják meg és mindenkor a Munkásotthon helyiségében. Már eddig is olyan emberek jelentették be részvételüket, hogy az idei előadásorozat ismét jelentős állomás lesz a szegedi munkásnevelésben.

A cipőgyári szövetkezet ma, vasárnap dönt sorsa fölött.

Az Első Szegedi Cipő, Csizmatermelő Szövetkezet nagyérdeklődéssel szemeli a válságáról már hirt adunk. A válság, amelynek valódi okai gazdasági életünk bensőjéből származnak, személyeket állít be véikeseknek, akiknek személyes közreműködése minden igyekezet mellett sem tudott kedvező anyagi eredményeket felmutatni.

A szövetkezet ma délelőtti tárgya rendkívüli közgyűlést, amelyen megválasztják az igazgatóságot. A békés kibontakozásra, értesülésünk szerint, kevés a remény, mivel a szövetkezet tagjai kitartanak régi álláspontjuk mellett és a régi kipróbált vezetőség helyett új emberekkel és új nevekkal akarják előbbre vinni a szövetkezet életét. A nagyjelentőségű gyűlésre az IKOSZ részéről lejöttek Szegedre Nagy Antal és Wittlinger István központi gazdasági tagok, akik személyes megjelenésükkel és a központ függőségi viszonyára való hivatkozással is helyes mederbe akarják terelni a szövetkezet zátonyra jutott hajóját.

A szombat délutáni értekezlet, amelyet a központ igazgatósága hívott össze, mint egy előkészítő közgyűlésnek ígérkezett. A központnak az volt a célja ezzel az értekezlettel, hogy a kortesigéretet illúzióban fürdő szövetkezeti tagok előtt a való helyzetet ismeresse és bejelentse, hogy mindazok a remények, amelyeket a központ állítólagos szánási tervéhez fűznek, minden alapot nélkülöznek, mivel a központ nincs abban a helyzetben, hogy erején felüli szánást végezzen, ha nem talál megnyugvást az új igazgatóság összeállításában. A békés kibontakozást sejtető értekezlet azonban meghiúsult, mert a központtól függő szövetkezet tagjai túntetőleg távol maradtak az értekezletől.

Vegyen bármely dohánytőzsdében 5000 koronáért

ÁLLATVÉDŐ SORSJEGYET

Főnyeremény:

Egy csukott négykerékű teljesen felszerelt 6 üléses új

AUTOMOBIL,

5 teljesen felszerelt motorkerékpár, 40 db teljesen új kerékpár és 54 különféle értékes nyeremény.

Állatvédők világszövetsége

Magyarországi osztálya tárgysorsjátéka

Budapest, VI., Gróf Zichy Jenő uccá 4. Telefon 162—00.

Sorsjegyek viszonteladónak is. Mbi 14

A nyereménytárgyak VII., Erzsébet körút 31. sz. a. vannak kiállítva.

Húzás jövő héten

vasárnap, november hó 22-én d. u. 3 óra Városligeti Iparcsarnok.

kifigurázását tiltja az anyaszentegyház. (A jezikus kánonja igen, mert azok az ördögöt nagy sejknek hívják és csak neki keresik kedvét. Azt mondják, a jó Isten ugyanis jó, ha nem udvarolnak neki. Vide: Oppenheim. II. pag. 144. Tetszik látni, tudok én tudósul is, ha megerőltetem magamat.) Az én cikkemben pedig más nem volt kifigurázva, csak az ördög. A vallás nem, mert az nekem szent dolog, — igaz, hogy nekem minden vallás az. Van vagy husz kötetnyi írásom, ha főtisztelendő ur egy sort talál bennük, amire józan eszű ember azt mondja, hogy az sérti a vallást, vagy szolgálát, akkor én önnek adom a fél fejemet és a másik felével sok szerencsét kívánok hozzá. Mert az, hogy Mária Terézia idejében egy egykoru kézirat szerint az ördögöt szentelt gyertyával idézték, még se lehet vallásnyalázás. Belátom, hogy a villanykörte kényelmesebb lett volna, de ha a régi jó világban az ördög nem volt ilyen nagyigényű, ézen most már ne vesszünk össze.

Én velem nem is lehet összeveszni, mert engem még az se hoz ki a sodromból, ha én azzal hizelek nekem, hogy én „kis Voltaire“ akarok lenni, holott a „nagy Voltaire is leszerelt máj“. Ezért bizony a jó Istennel szálljon párba, kedves jó főtisztelendő, mert én csak olyan vagyok, amilyenek ő teremtettsé megnyugszom az ő szent akaratán. Ő tudja, mért küldött engem a szittya földre kis Voltairenak és mért nem küldött nagy Jablonkaynak. Valószínű, hogy úgy könnyebb életem lett volna, de így se zúgolódom sorsom ellen. Szememre veti ön, hogy „a tárcacikkek rendesen azért íródnak, hogy az író üres tárcájába valamit juttassanak“. Bizony, uram, sajnos, én nem élhetek meg imádságból s nekem keményen kell dolgoznom hajnaltól éjfélig, hogy a családomat eltarthassam. Talán önnek, aki, úgy tudom, az ördögös szegénységgel esküdött össze, kellett volna annyi tapintatának lenni, hogy ne verje a fejem-

hez a szegénységemet, de szerencsére nem vagyok érzékeny természetű s a szellemességet akkor is becsülöm, ha a magam bőrén érzem. Főtisztelendő uramnak ez a tárcá-elmélete annyira szellemes, arnyira eredeti és egyéni, hogy én, ha rajtam állna, mindjárt egyetemi katedrát adnék önnek érte.

Van azonban az ön arzenáljában egy kegyetlenül gyilkos penge is, főtisztelendő ur. Egy sajtóhibásan szedett latin idézetre azt mondja, hogy ha a deák ilyent mondana a középiskolában, leültetnék érte. Hű, mákos borongatta, mézes teringette, ez aztán már komoly dolog. Majdnem olyan komoly, mintha én azt mondanám önnek, hogy „ej, ej, főtisztelendő tanár ur, hát hogy lehetett már a Somogyi kanonok nevét kis betűvel írni mindjárt a cikke első sorában? Holott volt ám az olyan nagy ember, mint ön, ha soványabb volt is!“ De én nem az az ember vagyok, aki a szedőért az író teszem felelőssé. Én erre csak annyit mondom, jó uram, hogy engem már nem ültetnek le az iskolában, engem már csak olvasnak ott, hol versben, hol prózában.

Különben ne gyerekeskedjünk, kedves jó főtisztelendő ur, nem illik az már egyikünknek a korához sem. Fel kell tennem önre, mint jezsuita főiskolai tanárról, annyi tájékozottságot a mai magyar irodalomban, hogy tudja, ki vagyok és mit érek. Nem az ördög fáj önnek, hanem én fájok. Az, hogy vagyok, hogy a Világ-ba írok, hogy a Somogyi könyvtár élén állok és hogy szeretnek az emberek, akik nem hiszik el önmagukat, ha a lelküket kiteszik is, hogy én az ördög-gel cimborálok.

Kedves főtisztelendő uram, vegyék már tudomásul azon a kis folton, hogy nem bennem a hibá, hanem abban a törvényben, amelyik nincs. Mindaddig, míg törvényt nem hoznak arról, hogy nekem melyik lapba szabad dolgoznom, melyikbe nem, hiábavaló minden iparkodásuk, mert nem járul

hozzá az Isten áldása. Hasztalan minden föl-jelenítés a fölöttes hatóságaimnál, hiába küldöz-getik a megvörösplajbászozott cikkeiket egyik papirkosárból a másikba: akik nekem gazdaim, akár államiak, akár városiak, azok törvénytisztelő emberek és a mellett — okos emberek is. Nem mondom én, hogy önöknek bizonyos más eszköz-zök is nem állnak rendelkezésükre, régi és ki-próbált eszközök, de méltóztatassék elhinni, hogy olyan nagy apparátust ilyen kicsi stallumért, mint az enyém, nem érdemes megmozgatni.

Kedves főtisztelendő uram, a dolog úgy áll, hogy én már rég kiérdemeltem a magam márvány-tábláját a szegedi kulturpalotában, amelyet huszon-egy éve szolgálok. Amikor az élére kerültem, akkor a Könyvtárak Országos Főfelügyelősége leiratban gratulált a városom tanácsának, hogy erre a posztra engem nyert meg. (Félreértés ne legyen belőle, ennek a főfelügyelőségnek a feje nem a jeruzsálemi főrabbi volt, se nem a jemeni főimám, hanem Fraknoi püspök, akinek tán tetszett valamikor hal-lani a nevét.) Én a posztomat becsületesen áll-tam s ha fáradtan is, állom ma is, mert nem az én existenciális érdekem, hogy itt álljak, hanem az intézeté, amely egy pillanatra se hagyta cser-ben a Somogyi kanonok kulturtradíciót. (Akire minduntalan hivatkozni méltóztatnak, pedig azt se tudják róla, ki volt. Hiszen negyven éve, hogy meghalt s önök közül senkinek se jutott eszébe megírni az életrajzát. Nekem kellett megírni, akit önök rothadt kereszténynek hívnak s egy zsidó költségen jelent meg, akit önök semminek se hívnak. Ne mondja, főtisztelendő uram, hogy apoge satanas, mert nem máglyára való könyv volt, ha én írtam is. A Szent István Társulat tett ajánlatot a megvételére, de megelőzte a kultusz-minisztérium, amely a magyar könyvtárak és isko-lák közt osztotta szét méltó irásomat. A hono-ráriumot neki adtam a Somogyi-könyvtárnak, pedig,